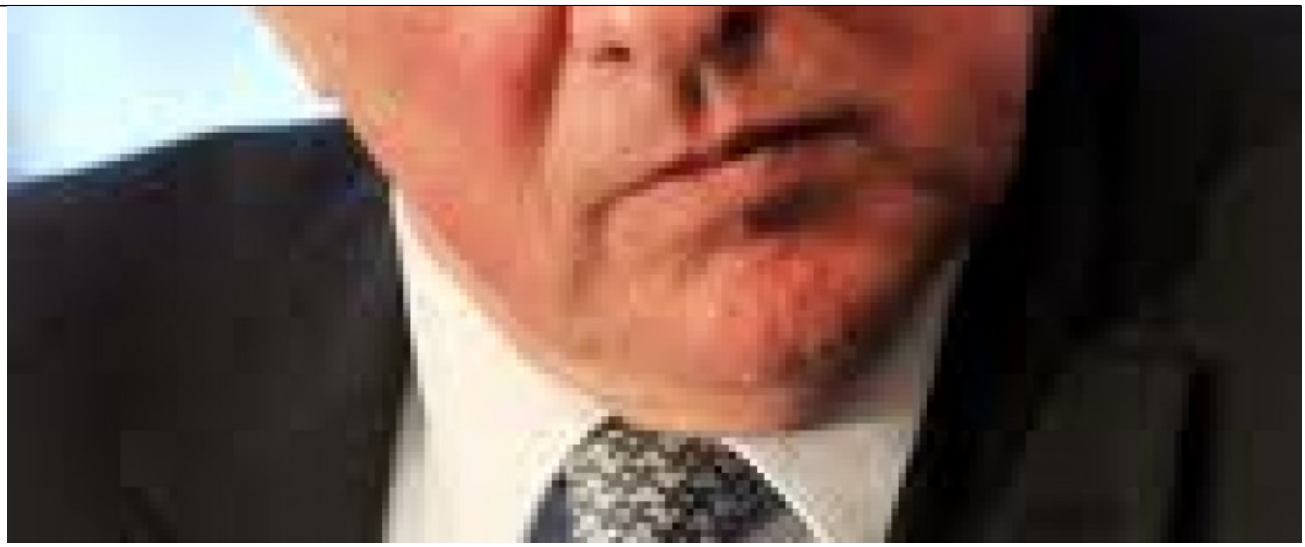

Huhogók, avagy a cs?cselék lázadása

2012 április 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A címben szerepl? Huhogóknak vajmi kevés köze van Honoré de Balzac: Huhogók cím? történelmi regényének szerepl?ihez, bár ?k is lázadtak valami ellen, jelesül a köztársaság ellen. A mi Huhogóink pedig éppen a köztársaságot féltik a Fidesz diktatúrájától.

A magyar Huhogók nagy többsége aluliskolázott, félinformációkból táplálkozó, rögeszmés baloldali pojáca, akik a káoszban és az anarchiában látják a jöv?t, nem a rendben. Az els?dleges célpontjuk természetesen Orbán Viktor, de rajta már hosszú-hosszú évek óta nem tudtak fogást találni, így maradt számukra Schmitt.

Eddig nem foglaltam állást a Schmitt-ügyben, egyrészt azért, mert tisztelem annyira a volt Köztársasági elnök urat, hogy nem akartam beállni az ?t bíráló Huhogók sorába, másrészt pedig meg akartam várni az ügy lezárását, végkifejletét.

A jegyzet elején szeretném leszögezni, hogy megítélésem szerint jó döntést hozott Schmitt Pál azzal, hogy lemondott. Talán egy kicsit hamarabb is megtehette volna, mert az a beiktatásától kezdve egyértelm? volt, hogy soha nem látott mérték? és intenzitású támadássorozatot indított ellene a magyar baloldal. Bérnyomozók tucatjai voltak ráállítva Schmittre, keresték, kutatták mit csinál, mit nyilatkozik, miket ír (még egy éttermi vendégkönyvbeli bejegyzését is többször citálták...).

Bár a köztársasági elnöki poszt tulajdonképpen súlytalan, mindössze reprezentációs szerep, tényleges politikai hatalom nélkül, mégis a legmagasabb pozíció hazánkban. A poszt iránti tisztelet miatt kellett, és kellet volna már hamarabb lemondania Schmittnek, nem pedig az emberi tényez?k miatt.
Jómagam is írtam életem során két szakdolgozatot, bár nem doktori értekezések voltak, mégis nagyon sok munkám feküdt bennük. Az írás során rendszeresen egyeztetnem kellett a *konzulensemmel* (témavezet?), aki elmondta a véleményét, bírált, kijavított, ugymond vezette a kezemet, visszaterelt amikor elkalandoztam egy kicsit az eredeti témámtól. Majd a kész szakdolgozatot az ugynevezett *opponens* elbírálta (opponálta) és a két szaktekintély együttes, egymástól teljesen független véleménye alapján volt csupán államvizsgára bocsátható a szakdolgozat.
Ezen procedúra után volt lehet?ségem megvédeni a munkámat az államvizsgán, ahol egy öt tagú bizottság tett fel keresztkérdéseket a dolgozatommal kapcsolatban. Ha jól számolom ez legalább három ellen?rz? állomást jelent, tehát ez Schmitt esetében sem lehettt másképpen. Ezért legkevésbé ? a hibás abban, hogy a megengedettnél nagyobb mértékben idézett egy-egy szerz? tanulmányából, hiszen erre a hibára, ha úgy teszik plágiumra figyelmeztetni kellet volna ?t, nem szabad lett volna elfogadni a dolgozatát.
Így utólag nem lehet kifogást emelni, legalábbis nem túl elegáns. A történetben szerepl? *plágium* szót pedig egész egyszer?en nem értem, hiszen a plágium azt jelenti, hogy mások gondolatait sajátjaként tünteti föl a plagizáló személy. Schmitt esetében err?l nem volt szó, hiszen ? a hivatkozásokban, lábjegyzetekben és az

irodalomjegyzékben is feltüntette az átvett gondolatok pontos forrásait.
Ahogy ilyenkor lenni szokott számos fórumon, így az interneten is megjelentek a Huhogók. Azok az emberek, akik még egy könyvet sem fogtak a kezükben életükben, maximum akkor, ha egy legyet szerettek volna vele lecsapni a konyhakredencükr?l. Károgni kezdtek, olyan végtelenül egyszer?, prosztó, bunkó emberek, hogy így a doktori, meg úgy a doktori, plágium így, meg plágium úgy...
Nevetséges a cs?cselék lázadása, ez volna a demokrácia?
Nem tudom...
Az ügy lezárult, sikerült a mélyérzés? baloldali hordának megalázni, meghurcolni egy tisztességes embert.
A kérdés az, hogy mire volt ez jó nekik? Most megkapják *Ádert Schmitt* helyett.
Gratulálok a Huhogóknak!

Csépányi Balázs

Ajánló